

הלכות ערובי תחומין סימן תט

באר הגולה 548

וערובו * במקום אחד (ח) כדי שיהיה אפשר לו לאכלו (ט) בין השמשות, לפיכך אם נתפנו לשבת ברשות הרבים והניח ערובו ברשות היחיד או ברשות היחיד והניח ערובו ברשות הרבים, אינו ערוב, שאי אפשר לו להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים בין השמשות אלא בעברה, ואכל אם נתפנו לשבת ברשות היחיד או ברשות הרבים והניח ערובו בכרמלית או שנתפנו לשבת בכרמלית והניח ערובו ברשות היחיד או ברשות הרבים, הרי זה ערוב, שפשיעת קנאת הערוב שהוא בין השמשות מותר להוציא ולהכניס מכל אחד משתי הרשויות לכרמלית לדבר מצוה, (י) שכל דבר שהוא מדברי סופרים לא גזרו עליו בין השמשות (יא) במקום מצוה או בשעת הדחק: ג' יתנו בראש הקנה או הקנהס העומחים מן הארץ, אינו ערוב, * מפני (יב) שמהם רבים ונזמים לקטם * יתחייב (ג) חטאת, גזרו בהם (ואם הם רבים (יג) כדק, עין לעיל ריש סימן שלו) אפילו בין השמשות, אפילו במקום מצוה: (יד) ואם היו תלושים ונעוצים, (טו) הרי זה ערוב: ד' (טז) יתנו במגדל ונצל כפניו ואבד הפסחם מבעוד יום או שגפלו עליו פל, אם יכול להוציאם ובלא עשיית מלאכה דאורייתא, הרי זה ערוב: ה' (יז) כל המניח ערובו (יח) במקום, יש לו במקום

באר היטב

אמות וקוואים אותו בהמות, ויכול לשלל הערוב כפשוטי כלי יצן שאין בה רחב טפח ולהביאו אצלו, מ"א: (ג) חטאת, וזהו פשוט ערוב בר"ה לחוק ח'.

משנה ברורה

יש שם עצם כשעורה ידחה, וצ"ע גדול ידחה: ב' (ח) כדי שיהיה אפשר וכו'. דקא טעם הערוב, משום דהקטב כאלו קבע דירתו שם: (ט) בין השמשות, שהוא זמן קנאת ערוב, תחלה שבת: (י) שכל דבר וכו'. ומבאר בש"ס, דאף אם נותן ערובו על גבי אילן שהוא למשה מצוה ספחים והוא נתפנו לשבת למשה בארץ שהוא ברשות הרבים, אף שיש בזה שני שבותים * אם יטל הערוב מן האילן: אחד, (י) שהוא מכרמלית לרשות הרבים [דהאילן כרמלית הוא], ועוד, שהוא משתמש באילן שהוא מחבר, אפילו הכי הרי ערוב, מטעם דלא גזרו (יא) על שבותין בין השמשות, ומכל מקום יש שבותין שגזרו אף לענין זה, והדלקתה כפשיטא שצ"ח זה: (יא) במקום מצוה, וצ"ח תחומין חשיב במקום מצוה, דקא אין מצורין אלא לדבר מצוה, כדלקטן בסמ"ח: טו: ג' (יב) שמהם רבים, רוצה לומר, אף דהניח ערובו באילן, דיש בו נפי משום שבת, משתמש באילן, ואפילו הכי הרי ערוב, דלא גזרו ביד השמשות במקום מצוה, וכו', מכל מקום בקנה שהוא רך ודק, (יג) קרוב שבו או ליד קטימה בשעה שבו או לשלל ערובו ונקטימה מחבר הוא מלאכת קוצרין, וגזרו אף בין השמשות, (יד) וכן הדין בהניח ערובו ברשות הרבים לחוק (יז) שטובה אמות ממקום שנתפנו לשבת שם דאין ערוב, דאין מתירן להביאו אצלו בין השמשות * פחות פחות מארבע אמות, דהוא קל לבוא ליד חייב חטאת, שיוטל קנה ארבע אמות שלמות ברשות הרבים: (יג) כדלק, רוצה לומר, שהם רבים ביותר, דאז יש לומר דדין דק, דלא גזרו בהם משום השתמשות במחבר ולא משום שמה קטם; ונתבאר זה בסמ"ח שלו, עין שם במשנה ברורה סעיף קטן ד' נט: (יד) ואם

באר הגולה

ב' אסור תבאין הרי ערוב, דאף דקבר תופס סביבו ארבע אמות, הוא רק מפרקין ומסר לעמוד שם באהל ודק, ואסורין יכול שפיר להגיע שם עלי ידי שדה תבה ומגדל וצמד בארץ הסמוך לקבר ויטל הערוב משם עלי ידי איה פלי. ויבאנו אברהם כפשיטא דהשם דבצ"ח שיהא המגדל מחזיק ארבעים סאה, שהוא אמה על אמה ברום שלש אמות; ואין זה מקרה דליכא בזה, דהמגדל הוא רק משום הרחקה כמו שכתבו החסידים, גם מה שכתב שטל הערוב עלי ידי פשוטי כלי יצן ושלא יתנה בו רחב טפח, אין זה מקרה דזנבנות שבלאו הכי יתנו טמא טמא: * במקום אחד, אפי' לאסוף היבא דלא יכול להגיע אליו * ודלקתה, אכל היבא דכחל להגיע אליו, אפילו נתפנו לקנות שבתה לחוק במקום הנחת הערוב, מקרי מקום אחד כל שהוא בתוך תחומו ויכול להגיע אליו: * שהם רבים, כ' פרש רש"י בסוגיא, דמשום דקנה רך הוא קרוב לגדאי שיקטם, וס' דמבאר שם להפך דבכ"ז לא גזרין להקטמה, בש"י רש"י דהוא ברבים כדקא שלא נקטשו עזין כלל, דאז כדקא נשים ואין עלי שם אילן, וצ"ח זה הם דברי השלחן ערוך כאן: אכן האחרונים פסקו דמכרעת השלחן ערוך [עין ב"ח], ובר"פ"א מצאנו שחולק לגמרי על פירוש רש"י משום דבסוגיא שם משמע להפך וכו', דענין הרכות אדרבה מצלה היא, ולדידה האסור הוא דקא בקנים קשים, משום דקנה רך הוא רחוק לשכרו כשנבוא לשלל ערובו, ודבר שרי דכחל לנטותו, אכל בקשה שאי אפשר לנטותו אסור, וכדבריו מבאר גם בפרש רבנו חננאל, אכן נתבאר בר"פ"א שם בשם מקצת רבנים, דאף כדקא דשרינן הוא דקא מנין שהוא רך, אכל מנין שהוא קשה אף ברכותו אסור, והוא כדקא דרש"י א"א בעבדות הקולש, וסבאנו לציל בסימן שלו, עין שם: * יתחייב חטאת, לכאורה אינו מבאר, דהלא התקש הוא מנין שהוא רך אפי' ליד קטימה שלא במתפנו כמו שפרש רש"י, ואסורין אין כאן חיוב חטאת, דאינו אלא במתפנו למלאכה ודק ששגג בחיבה, וכבר צ"ח דזה הריטב"א ופרש דלא פירוש רש"י אלא כנזכר לעיל, דבוא למלאכה גמורה לשכרו במתפנו בנטלתו משום דאי אפשר לנטותו משום דקשה הוא. ויפרש רש"י צריך לומר, דכיון

היו תלושים, ומנין (טו) אפילו בגובה יסור מצוה ועומדן ברשות הרבים, ורק (טז) שלא יתנה ברחקן ארבעה ספחים, דאז אין עליהם שם ברשות היחיד, והוא הדין בר"ח ארבעה ורק שהם פחותין מצוה ספחים בגובה, שאין נחשבים רק לכרמלית: אכל אם הניח בקנה שהוא גבוה עשרה ספחים ורחב ארבעה ספחים, שהוא ברשות היחיד גמור, לא הרי ערוב * אם נתפנו לשבת למשה בארץ שהוא רשות הרבים, דיש מלאכה דאורייתא בנטלתו: (טז) הרי זה ערוב, דקנה אפילו קטם, גם כן ליכא אסור דאורייתא: ויש אומרים דאף אסורא דרבנן לית בהלוש, עין אליה בזה: ד' (טז) נתנו במגדל וכו' שגפלו עליו ג' וכו', עין לעיל בסמ"ח שצד סעיף ב' ג' לענין ערובי תצורות, דשם במשנה ברורה ובאר הגולה מלאכה גמורה לשכרו במתפנו בנטלתו ארבע אמות תמיד (יח) כדכד, לכו האלפים שנתפנו לו לכל רוח: (יח) במקום, הינו בכל מקום שאין מקור מחיצות, דבמקור מחיצות

שער הציון

(י) רש"י שם, דקא עליהם בריב ארבעה מיד (שהוא כרמלית), דליכא למעלה מצוה אין ערוב ערוב: (יא) פשוט דזה דקא בשבותין של שבת, אכל בעברה אסורא אף דנתפנו אין סהר קלל ממת בין השמשות, וקטו בבית הספרם דלעיל, ולשון הטור בר"ח סימן א' מפרק פליק: (יג) מניח מצוה דבשבותין מקריב למלאכה גזרו אף בין השמשות, ובש"י סב דבדאי כדא ליד קטימה, ואפשר דלא דקא הוא אלא רוצה לומר קרוב: (יג) מניח מצוה בשם הרשב"א ותוספות, דלא כרש"י: (יד) אכל בקחות משמנה אמות פשה, דהולתן ערובו יש לו מקום שבתה ארבע אמות, נמצא מוטלתו רק פעם אחת פחות מארבע אמות: (טו) אחרונים: (טז) דלא כפי' שיהיה הערוב מנה על מקום ארבעה, כן פתח הרא"ש ודעתיה דהאחרונים: (פ) כמל שכתב הטור: (יח) כן מוכח בסג"ה בסמ"ח ח' ה"ל, וכן הוא ברבנו יונתן ושאר פוסקים, דמקום שבתה הוא ארבע אמות וסביבו נותנין לו האלפים אמה לכל רוח, ובהרב המגיד כתב דנותנין לו ארבע אמות לכל רוח או לאינה רוח שנייה, וצריך עיון:

תלכות ערובי תחומין סימן תט

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ט]

הוא הדין בהפניחו באמצע התחום ונתגלגל בתוך ארבע אמות שמחוץ לתחום⁽¹⁴⁾, נמי דינא הכי⁽¹⁵⁾.

(14) ואף שאם יצא הוא עצמו חוץ לתחום אפילו אמה אחת אסור לו לחזור [כמבואר בשו"ע לעיל סי' תה ס"א], כתב הב"י (ד"ה ומ"ש דהוא) שאדם זה שקנה שביתה במקום עירובי יש לו שם ד' אמות, ולכן אם נתגלגל העירוב בתוכן עדיין עירובי עירוב, אבל היצא חוץ לתחום אמה אחת שמקום שביתתו בביתו ושם הם ד' אמות שלו, אין נותנים לו עוד ד' אמות. [והחז"ר הוסיף (אורח סי' פ ד"ה רמב"ם), שאף באופן שהעירוב היה מונח בתוך תחומו, מ"מ לענין זה דנים כאילו קנה שביתה במקום הנחת העירוב, וצ"ח לדברי הביה"ל (ד"ה בסוף) שהסתפק בזה].

(15) ואף על פי שקבע את מקום שביתתו במקום הנחת העירוב בתחילה, שהוא רחוק מהמקום שאליו התגלגל העירוב, מ"מ קנה עירובו, וכמו שכתב בביה"ל לעיל (סי' ת"ה במקום) שדי בזה שיכול להביאו אצלו.

[משנ"ב ס"ק כב]

דצריך שיהיה מנה במקום שיהיה ביכולתו להגיע אליו בין השקשות⁽¹⁶⁾.

(16) ואף שלא גזר על שבות בבין השמשות [כדלעיל בשו"ע סי' ואיסור תחומין הוא מדרבנן, מ"מ כתבו התוס' (עירובין לו, א ד"ה נתגלגל) שכיון שאם היה קונה שביתה במקום שנתגלגל העירוב לשם, נמצא שבבין השמשות הוא עומד חוץ לתחומו ואין לו אלא ד' אמות, משום כך תיקנו חכמים שלא יהיה עירוב אלא כשהוא בתוך תחומו. והריטב"א (שם ד"ה אמר רבא) תירץ, שאפילו שיכול להביאו, מ"מ כל שהוא חוץ לתחום ביתו שאינו יכול ללכת לשם בהיתר גמור, אינו קונה לו עירוב. והבית מואר (סי' שכה ס"ח) ביאר דבריו, שכוונתו לחלק בין איסור שבות של דבר אחר, שאינו מונע את קניית העירוב, לבין איסור שבות מחמת איסור תחומין גופו, שכיון שאת זה העירוב בא להתיר, כל שאינו יכול ליטול בהיתר גמור מחמת איסור תחומין אינו קונה שם שביתתו.

[מה"ל ד"ה בסוף]

ונתגלגל לחוץ אפילו אמה אחת, לדעתו לא הוי עירוב⁽¹⁷⁾.

(17) והחז"ר כתב (אורח סי' פ ד"ה רמב"ם), שגם הרמב"ם מודה שמועיל גם אם לא נתבין לקנות בסוף תחומו ממש, שכיון שיכול להביאו אצלו למקום שביתתו, הרי זה עירוב. ורק בנתגלגל יותר מדי אמות מתחום ביתו אינו מועיל, כיון שאילו היינו מחשיבים את מקום הנחת העירוב למקום שביתתו הרי הוא עומד מחוץ לתחום שביתתו.

[משנ"ב ס"ק כח]

דמלבד שלא תהי' לו תוקף פשוטה⁽¹⁸⁾.

(18) ואם נפל דבר איסור לתוך העירוב ואין ידוע מתי נפל, האם אומרים בזה העמד היתר על חזקתו ותולין שנפל אחרי בין השמשות, כתב השב שמעתתא (שמעתתא ג סוף פ"ז) שיש לומר בזה שמעמידים על חזקה דמיעקרא וכשר. ואף לדעת הרא"ש עוד פוסקים שאין לומר חזקה דמיעקרא על היתר המעורב באיסור, כיון שגם לאחר שנפל האיסור לתוכו לא השתנה ההיתר בעצמותו

מכפי שהיה, ורק מחמת שאין ידוע איזהו ההיתר ואיזהו האיסור נאסר הכל באכילה מספק, מ"מ לענין עירוב כיון שמתחילה היה כשר לעירוב ולאחר מכן נפסל לכך, יש לומר בזה שמעמידים על חזקה דמיעקרא, וכן אמרו בגמרא (עירובין לו, א) שאם עירב בפירות ויש ספק אם נדמעו מבעוד יום או משחשיכה, מעמידים את הפירות על חזקתם וכל העירוב, והרי דימוע הוא איסור המעורב בהיתר.

ובביאור הדבר כתב החזקת יחזקאל (תוספתא עירובין פ"ב ה"א), שלענין עירוב שם ההיתר הוא ראווי לאכילה, ואם כן כל שאירע דבר שמחמתו שוב אינו ראווי לאכילה, אף שאירע הדבר מחמת איסור אחר שנתערב בו ולא מחמת עצמו, יש כאן שינוי השם לענין עירוב, ועל כן יש לומר בזה חזקה גם לדעת האומרים שאין אומרים חזקה בתערובות איסור.

[משנ"ב שם]

בצ"ח קעודה הראיה לאכל בין השמשות⁽¹⁹⁾.

(19) ואם בבין השמשות היה הדבר בספק, ואחר כך התברר הספק, כגון באופן המוזכר בגמרא (עירובין לו, ב) שעירב בשתי ככרות של תרומה אחת טהורה ואחת טמאה והתערבו ואין ידוע איזו טהורה ואיזו טמאה, שהדין הוא שאין זה עירוב כיון שאינו יכול לאכול אף אחת מהן מבעוד יום, והתברר באמצע השבת איזו מהככרות היא הטמאה, הסתפק הגאון יעקב (עירובין שם ד"ה מתני' מתנה אורם) אם הדבר רומה למפתח שאבד ונמצא בשבת שעירובו עירוב, או שיש לחלק שכיון שבין השמשות לא ידע איזו טהורה, נמצא ששתיהן אסורות עליו מספק, אבל אוכל הנמצא במגדל אין המטעה מצד האוכל, אלא שחסרון ידיעת מקום המפתח מעכבתו.

[משנ"ב ס"ק מ]

שקנה שבייתו ברגליו, שהוא עומד לשם⁽²⁰⁾.

(20) ואם היה מהלך בכניסת השבת, דעת הראב"ד (הובא ברמב"ן עירובין מג, א) שלא קנה שביתה. והרשב"א (עבודת הקדוש בית נתיבות שער ה סי' כא) כתב, שלעולם קונה האדם שביתה במקום שהוא שם, אפילו אם היה מהלך.

[משנ"ב ס"ק נח]

בפת אפילו לבקחלה⁽²¹⁾.

(21) ובשונה הלכות (ס"ג) כתב, שמדברי החז"ר (אורח סי' קט ס"ק טז ד"ה אח"כ) מבאר שאפשר לערב בפת אפילו ביום ראשון, ואין צריך דוקא בערב שבת [וראה שם בחז"ר לענין עירוב אחר קבלת שבת, ובביה"ל לעיל סי' רסא ס"ד ד"ה אין].

[משנ"ב ס"ק ל]

קשצריך לעולם פסעודות פינויות⁽²²⁾.

(22) היינו שיעור מוון שתי סעודות בינוניות, ואף שבשבת צריך לאכול שלש סעודות [כמבאר בשו"ע לעיל סי' רצא ס"א], כתב הכף החיים (ס"ק נ) שכמו שאמרו במשנה (עירובין פב, ב) בשיעור הסעודה שמשערים אותה כפי מוון בחול ולא כפי מוון בשבת כדי להקל על המניח את העירוב, כמו כן הקלו שלא יצטרך להניח מוון ג' סעודות, ודי בשתי סעודות.

המשך מעמוד קודם

דאורייתא, כל העירוב אף על פי שלא היה בידו בין השמשות, שכיון שמוצאו לאחר מכן נחשב כאילו היה בידו, כיון שמצאו הדבר שימצאו.

העירוב, כיון שיתכן שיזכר הדין המפתח, וכן גם אם אבד לגמרי ולאחר מכן נמצא המפתח בשבת במקום שיכול להביאו בלא מלאכה

ערובו ארבע אמות. ח'לפיקה, הפניית ערובי-החמין שלו (יט) *בסוף התחום (ד) (כ) ונתקלגל, בתוך ארבע אמות (כא) הרי זה ערוב, חוץ לארבע אמות (כב) אינו ערוב: ד' טאכר ערובו או נשרף, או אם היה בסוף התחום ונתקלגל חוץ לארבע אמות, או שהקנה (כג) תרומה ונשמאת, (כד) מקעוד יום אינו ערוב, משחשכה הרי זה ערוב, שקמת הערוב בין השמשות: 'אם (ס) ספק, כשר, שספק הערוב כשר, והוא שיהיה לו חזקת פשרות, בגין זה שהניחו שם נאדע בו ספק, כאכל אם לא היה לו חזקת פשרות, (כה) כגון ספק אם הניח שם אם לאו, לא: ד' לביצר עשית ערוב, אם רוצה לילך בסוף התחום או בתוכו (כו) ולהחשיך שם, (כז) זה הוא עקר (כח) מצותו, בנאפלי לא אמר 'שביחתי במקומי' אלא החשיך שם ושמתי, (כט) לא שנא מי שיוצא מביתו להחשיך על התחום ולא שנא מי שבא בדרך וחסכה לו, קונה אלפים אמה בלא אמירה. *ניאם אינו רוצה לטרח להחשיך שם, ילך מקעוד יום ויניח שם 'מזון שתי סעודות, (ו) כל אחר ואחד (ל) *כפי מונו (ו)אם יהא הילה, (לא) או רעבתון, שעודו שתי סעודות *בינוניות שהם

[illegible]

(יט) חֲשִׁיבֵנָה כְּלֹהוּ כְּאַרְבַּע אַמּוֹת: (יט) כְּסוֹף הַתְּחֻמֹּם. הוּא הָדִין
(כ) כְּהֵיחֹוּ בְּאַרְבַּע תְּחֻמֹּם וְנִתְּגַלְגַּל בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת שְׁמֹחוּץ
לַתְּחֻמֹּם¹⁴, נָמִי רִינָא כְּהֵי¹⁵: (כ) וְנִתְּגַלְגַּל. מִבְּעוֹד יוֹם, וְהוּא הָדִין
(כא) אִפְלוּ אִם גִּלְגָּלוּ בְּעַצְמָו כְּכִנְיָ [אֲחֹרֹתִימִן]: (כא) הָרִי זֶה
עָרֹב. וְהָאֲרַבְע־אַמּוֹת שֶׁיֵּן לַתְּחֻמוֹ, וְכִנְיָ. וְאִם יָכוֹל לִהְיוֹת
לְכַתְּמָלָה הָעָרֹב בְּחוּץ אַרְבַּע אַמּוֹת שְׁמֹחוּץ לְאֻלְפִים, יָבֹאֹר לִקְמוֹן
כְּעֶשֶׂיף יֵא: (כב) אֵינִי עָרֹב. וְדָרִיד שִׁיְהִיָּה מִזֶּה כְּמִקּוֹם
(ככ) שִׁיְהִיָּה בִּכְלָלוֹ לִהְיוֹעַ אֵלָיו בִּיְהִישְׁמֻשׁוֹ¹⁶, וְכִינֹן שֶׁהוּא חוּץ
לַתְּחֻמֹּם מִמִּקּוֹם שֶׁהוּא עֹמֵד בִּיְהִישְׁמֻשׁוֹ וְלֹא יִיכָל לִהְיוֹעַ אֵלָיו.
לֹא הָיָה עָרֹב, וְנִשְׁאָר עַל תְּחֻמֹּם בִּיתוֹ, וְכִדְלָעִיל: ו (כג) תְּרוּמָה
וְנִשְׁמָאֵת. דָּלֵא חַי לֹא לִכְחֹו וְלֹא לִישְׁנָאֵל: (כד) מִבְּעוֹד יוֹם.
אֲכִלְהוּ קָאִי: (כד) כְּגִין סֶפֶק אִם הֵנָּה. וְהוּא הָדִין כְּהֵיחֹו
לְכַתְּמָלָה (ג) סֶפֶק תְּרוּמָה טְמֵאָה (כז) אוֹ סֶפֶק טְרֵפָה דְּאֵינִי עָרֹב.
וְדִמְלֹכְד שְׁלֵא הֵיָה לוֹ חֻזְקָה בְּשֹׁרְחֻתָּ¹⁷, (כז) בְּעֵינֵן סְעוּדָה הִרְאוּנִי
לְאֹאֵל בִּיְהִישְׁמֻשׁוֹ¹⁸, וְכֵאן שֶׁהוּא סֶפֶק אֲסוּר, אֵינֶה רְאוּיָה:
ז (כו) וְלִהְיוֹשִׁיף שָׁם. הֵיָה, שִׁיְהִיָּה יוֹשֵׁב עִם כָּל בִּיְהִישְׁמֻשׁוֹ
עַד שֶׁשִּׁשְׁקָה וְדֵאִי [חַי־אֲדָם, וְרֵאִי מִלְּקָמוֹן מִיָּמֵן חֲטוּ סְעִיף ב:]
(כז) וְזֶה עֵמֶד וְכוּ', וְרֹצֵה לִזְמֹר, שְׁמוֹנֶה שְׁבִיתוֹ בְּרַגְלָיו, שֶׁהוּא

ועומד שם⁸⁰) בעת שפגשם השבת: (כח) מַצֹּתָי. והוא הדין דכיל לערב בפת אפילו לכתחלה⁸¹), אלא דעקר התקנה הוא ברגל, (כו) ויכרי להקל עליו שלא יצטרך לילך שם בעצמו ורקא ולישב שם עד שתחשף, ההירו לערב בפת, שאינו צריך לישב שם עד שתחשף, וגם יוכל לשלח על-ידי שליח, ויבדלקמה: (כט) לא שָׁנָא וכו'. הניו, דבשתיקם איז צריך אמירה ודי בשתיקה, אכל מפל מקום יש נפקא מה, דכשיצא ממיתו, הוא דוקא ביצא (כו) על-מנת להחשיך על התחום כדי לקנות שם שביטה, אבל סתמא, דהניו שציא מן העיר ויחשבה לו חוץ תחומו ולא נתמן לקנות שם שביטה, אינו קונה שם שביטה אלא בביתו בין שהוא סמוך לביתו, אבל הכא בדרך ויחשבה לו, אפילו לא נתמן לקנות שם שביטה, ממילא קנה שם שביטה ויש לו אלפים לכל ריחוטיו ואפילו הוא ישן, כמו שנתבאר לעיל סימן תא [אחרונים]: (ל) כפי מונו אם הוא חולה. כף צריך לומר, ורצה לומר, (מ) דלחולה משערין בסעודות שלו כפי אכלו ולא בעיין אפילו בששה ביצים, והוא הדין (ט) דלזון משערין גס-כן כפי אכלו, אבל לאדם בריא (ס) משערין לעולם בסעודות ביוניות⁸²), ויבדלקמה: (לא) או רעבתו. צריך לומר 'ורעבתו', דלא קאי אדלעיל רק דין אחר אשמועינן, דאף דבחולה פרידה

(טו) ש"ס ופוסקים בזהם קצוות: (כ) פן משמע מסיקת אחרונים וצנן באר הלה: (כא) ט"ו ואלה רבה ותוספת שבת, ודלא דרשמשע בפי"ח: (כב) נש"י ושאר פוסקים: (כג) גמרא: (כד) מגן אברהם: (כה) מגן אברהם, וכן הוא ברמב"ם, וטעם, דקוצת לשרות סלי' בבלגא, דלסוכרין בסיון חסד סציו: ב' דבין השמלות הוי ערוב, סביא להי' דלא סיון חזקת פשרות, וכמ' שכתב בזהב הסוד, ורק בספק הית' משום דספק אם הית' כלל דרי, וכמ' שכתבו האחרונים בסיון שער, אבל בספק דוקא לכלי עקמא אינו ערוב, דאיית ראיה לאכל בבין השמלות, והוא פשוט בש"ס ורמב"ם: (ס) גמרא: (סא) ונראה בהמה שילצא מביתו כדי להחשיך על התחום, והו' נקרא מכון כדי לקנות שם שבתה, ואינו צריך להחליט בהדיא כשבא שם כדי לקנות שבתה, ודלא מצטו הפוסקים רק היבא דמצא סתם טן העיר ותשכח לו, וכן משמע קצת מן תוספות דף מט צמוד ב' דבר התהליץ צאצרי, ע"ש, ומדבריר הרשפ"א בתדעיו, אכן מדבר' סליבש פסיון: זה לא קלמן פסיון תמו סציו: ב' משמע שכן דבריר סליבש, וצריך ציון למצאש: (כז) בית יוסף: (כח) רמב"ם ופוסקים, וכן הוא משמע מהגרא: (כט) גמרא: (ל) עבודת הקדש:

